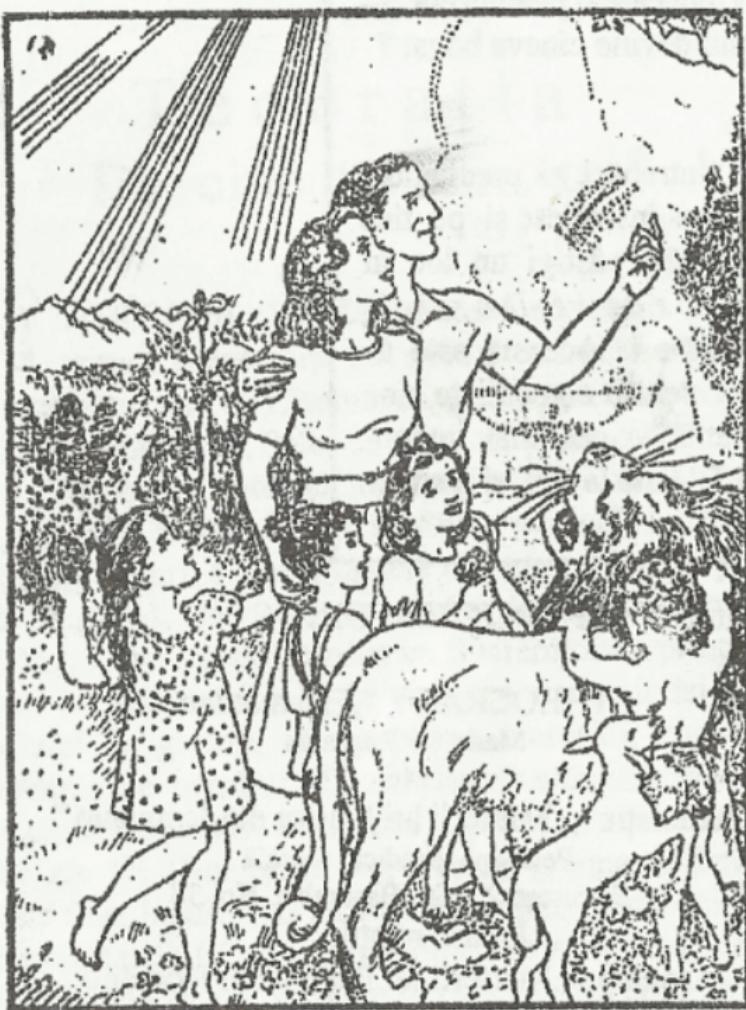

TEOCRATIA

BRASIL 1920 nas EDIÇÕES

De cine te temi tu ?
Aroganța pedepsită de Dumnezeu.
„Vindecarea neamurilor“.
Cum devine cineva bogat ?

Întrebări și meditațiuni
cari te instruiesc și pe tine
cum să-ți câștigi un loc în
Teocrație-Domnia Divină. Aceasta este acum pentru oamenii de bine
cheștiunea cea mai importantă. Este la fel și pentru
tine ?

Autor : J. F. RUTHERFORD

„THEOCRACY“, Rumanian
Made in Rumania
1946

Asociația „Martorii lui Iehova din România“

Persoană juridică morală
București 2, - Str. Basarabia No. 38

Pentru relații:

Asociația „Martorii lui Iehova din România“
Persoană juridică - morală, Cluj -Napoca,
Cluj-Napoca, str. Emil Isac, nr. 6, ap. 1
TEL. 0264 / 592862 sau 0264 / 436068

Teocrația De cine te temi tu ?

ÎNTREAGA LUME tremură. Oamenii lumei se tem de ceeace alții pot să le facă sau să zică despre ei, dar nu se tem de Dumnezeu, și de aceea sunt împotriva Lui și a Împărației Sale, cu toate că pretind a fi creștini. Cel mai mare profet al lui Dumnezeu a arătat în mod expres că la sfârșitul lumii lui Satan vor avea loc astfel de stări de lucruri, și toate faptele dovedesc că acea profeție din Luca 21: 25, 26, este acumă în curs de împlinire, unde spune : „Și pe pământ va fi străințorare printre neamuri în nedumerire...; în timp ce oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ“. Si care va fi sfârșitul astorcel de fricoși ? Răspunsul la aceasta îl găsim în cuvintele profetice ale lui Dumnezeu : „Groaza, groapa și lațul, vin peste tine, locuitor al țării (și îndeosebi peste aşa numita „creștinătate“) ! Cel ce fugă dinaintea strigătelor de groază, cade în groapă, și cel ce se ridică din groapă se prinde în laț ; căci se deschid stăvilarele de sus, și se clatină ~~te-~~

meliile pământului !“ (Isaia 24: 17, 18).

Fiecare guvern de pe pământ, este o parte a organizației „dumnezeului acestei lumi“ (2 Corinteni 4: 3, 4), și fiecare guvern de pe pământ este acumă împotriva Teocrației. Acea Teocrație însă este guvernul sau Împărăția lui Dumnezeu, cu Christos Isus ca Domnitor. „Vie Împărăția Ta ; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ“. (Matei 6: 10). Nici un guvern pământesc nu este pentru Teocrație. Regele guvernului teocratic zice : „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește.“ (Matei 12: 30). Faptele binecunoscute arată acum pe deplin, că toate organizațiile politice, comerciale și religioase, sunt împotriva Împărăției lui Dumnezeu. Aceasta își are motivul său, că Satan, „dumnezelui nevăzut al acestei lumi“, stă împotriva Domniei teocratice, cu toată puterea sa și cu toată puterea asociațiilor săi (Ioan 14: 30). Ca urmare inspirației din partea Diavolului, și nemijlocit din partea Ierarhiei Romano-Catolice cu planurile ei de domnie mondială, elementele politice, comerciale și religioase ale lumii, au conspirat cu toții împreună împotriva Teocrației, și caută nimicirea acelora, care servesc într-adevăr acel guvern drept, în calitate de martori ai lui Iehova Dumnezeu.

Cu referire la aceasta, a prezis Dumnezeu, în profeția din Psalmul 2: 2, 3 : „Împărații pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc împreună, împotriva lui Iehova și împotriva Unsului Său, zicând : Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor !“ Psalmul 83: 3 spune : „Fac

planuri pline de vicioșug împotriva poporului Tău, și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine (protejați lui Dumnezeu)“. Toate națiunile exercită un oarecare fel de religie, și toate națiunile au desconsiderat și nu au ținut în seamă hotărârile lui Iehova Dumnezeu și de aceea L-au uitat. Nici una din ele nu chiamă Împărăția Sa, sau să privească la ea, ca la instrumentul de mântuire și eliberare.

Sfârșitul activității lui Satan este aproape. Deoarece Satan știe, că timpul său este scurt, a adus multe suferințe peste popoarele pământului, așa după cum a fost aceasta prezis dinainte în Apocalips 12: 12. Toate cercurile politice și comerciale sunt cuprinse acum de frică, și astfel de cercuri se întorc acum la religie, ca niște petiționari, și caută la ea ajutor. Pe pământ este „strâmtorarea neamurilor“, „oamenii își dau sufletul de groază în aşteptarea celor ce au să vie pe pământ“. Toate cetele de luptă ale lumii, care stau sub ordinul lui Satan sunt adunate pentru Armagedon, bătălia zilei celei mari a lui Dumnezeu Cel Atotputernic (Apocalips 16: 13 -16). Toate forțele de luptă a lui Satan sunt împotriva Teocrației și împotriva acestora care stau pentru Teocrație. Timpul lui Iehova a sosit, spre a-și arăta puterea Sa împotriva tuturor acestora care se opun Domniei Sale, după cum este declarat în 2 Moise 9: 16. Este timpul Său, spre a „nimici pe cei ce prăpădesc pământul“, prin mîna Sa dreaptă (Christos Isus)“ (Apocalips 11: 18), ceea ce se referă la tot ce este îndreptat împotriva Teocrației. În armonie cu scopul Său făcut

de cunoscut, a dat Iehova, „Posesorul cerului și al pământului”, Regelui Său, Christos Isus, neamurile lumii de moștenire și marginile pământului în stăpânire ! (Psalm 2: 8). Și ce să facă Domnul cu toate neamurile, cari sunt împotriva Teocrației ? La aceasta dă Iehova Regelui Său, Christos Isus, următorul răspuns : „Tu le vei sfrobi cu un toiac de fier, și le vei sfârâma ca pe vasele unui olar” (Psalm 2: 9). Această nenorocire le va ajunge pe neamuri în Armagedon. Numai aceia cari se tem de Dumnezeu și servesc Domniei Sale vor rămâne în viață.

Cine are acumă o noțiune spirituală despre guvernul teocratic și iubește pe Rege, acela se teme de Dumnezeu; și dacă rabdă în acestea, niciodată nu se va mai întoarce în lume, care aparține lui Satan. Cum poate cineva evita cursa Diavolului ? În Proverbe 29: 25 se declară : „Frica de oameni este o cursă, dar cine se încrede în Iehova n'are de ce să se teamă.” Prin aceasta se arată, că numai încredere deplină în Iehova oferă siguranță. Frica de oameni duce în cursa Diavolului și în nimicire. Frica de Dumnezeu oferă singura cale de scăpare din cursa Diavolului și duce spre viață. Cine se hotărăște să servească pe Dumnezeu, trebuie să-l iubească, adică să fie devotat desinteresat Lui și serviciului Său. Cine s'a consacrat serviciului lui Dumnezeu în mod desinteresat, urmărește prin aceasta o cale înțeleaptă; căci este scris: (Proverbe 9: 10): „Începutul înțelepciunii este frica de Iehova ; și știința săfnilor este pricoperea.” Spus cu alte cuvinte, un om atunci devine înțelept, dacă se teme de Dumnezeu. El

De cine te temi tu ?

7

începe atunci să cunoască relațunea între Iehova, Creatorul, și om, și să aprecieze corect aceasta. El învăță că Iehova este isvorul vieții (Psalm 36: 9). Numai cel ce se teme de Dumnezeu, poate primi binecuvântările din isvorul vieții. În Proverbe 14: 26, 27 se spune : „Cine se teme de Iehova are un sprijin tare în El, și copiii lui au un loc de adăpost la El. Frica de Iehova este un isvor de viață, ea ne ferește de cursele morții”.

În timp ce, după cum este prezis în Isaia 60: 2, întunericul acopere pământul și întunecime mare popoarele, și în timp ce astăzi, printre oameni, dominește ceartă și răutate, o invitație este adresată tuturor oamenilor de bine, spre a-și îndrepta devotamentul lor spre Marele Teocrat și să-i fie supuși Lui. În aceasta zace singura speranță a omenirii, după cum Iehova a făcut de cunoscut lumii în mod clar (Matei 12: 18—21). Pe nimic, din ce lumea rea prezentă are de oferit, nu-și poate cineva așea speranța. Cine se consacrează pe deplin și neegoist pentru guvernul teocratic, va trăi, toți ceilalți nu vor trăi. Fie că toți aceia cari doresc să trăiască, toți aceia cari iubesc dreptatea și urăsc fărădelegea, să ia seama la cuvintele Domnului a căruia este pământul și plinitatea lui, și care singur poate măntui spre viață.

Cine se teme de Dumnezeu, nu acordă nici o atenție la aceea ce alți oameni pot spune despre el. Înțelept este acela, care nu ține de important decât aceea ce poate gândi Dumnezeu despre el. Se cere că să caute cu totă inimă aprobaarea lui Dumnezeu, deoarece el știe că trebuie

ie să aibe aceasta spre a primi viață. Desaprobaarea lui Iehova înseamnă nimicire. Dacă înțelepciunea începe pentru oameni cu temerea de Dumnezeu, reșa dela sinc că omul trebuie să se teamă și după aceea de Dumnezeu, tot timpul, și mai ales, el trebuie să se teamă, ca nu cumva să nu primească aprobaarea lui Dumnezeu. A te teme de Dumnezeu și a nu avea nici un fel de frică de oameni, este aşadară singura posibilitate, spre a scăpa de cursa Diavolului. Aprobarea lui Dumnezeu înseamnă pentru om totul. „Sfințiți însă pe Iehova al Oştirilor. De El să vă temeti și să vă înfricoşați. Și atunci El va fi un locaș sfânt” (Isaia 8: 12, 14).

De cine ar trebui să te temi ?

Și de cine te temi tu ?

Arogația pedepsită de Dumnezeu

IN TOATE TIMPURILE a fost scopul vădit al lui Satan de a ocări pe Iehovă. Dumnezeu i-a îngăduit să facă aceasta, totuș numai până la o anumită limită. Din când în când Dumnezeu, Domnul, a mustrat pe Diavolul, nu spre binele acestui neleguit, ci spre binele poporului, pentru ca acesta să nu uite complect, că Cel Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului, există în realitate.

În anumite timpuri, a organizat Satan puteri mondiale, a căror semne caracteristice descopăr metoda organizației sale, îndreptată împotriva lui Dumnezeu. Egiptul era distins prin bogăția și puterea sa militară. Domnitorii săi erau, adeseori, din cale afară de arogații. Dumnezeu a aplicat pedepse grele unuia dintre acești domnitori îngăinători. Asiria, o altă națiune mare, a exercitat deasemenea închinare la Diavol și a batjocorit pe Iehova. Asiria a fost o mare putere politică. Babilonul a cinstit îndeosebi elementul religios. Este de notat că la toate aceste puteri mondiale, puterile domnitoare componente au fost consti-

tuite din aceste trei elemente, și anume : grupa domnitoare finanțiară și comercială, grupa domnitoare politică și reprezentanții domnitorii ai religiei. La puterile mondiale amintite, una sau altă din aceste grupe, a fost în mod deosebit mai puternică, toate însă s-au împotrivat lui Iehova. În Egipt, grupa care a exercitat comerțul a fost cea mai puternică ; în Asiria, grupa de putere politică era cea mai distinsă ; în Babilon, elementul religios a pășit pe primul plan.

Profetul lui Dumnezeu Daniel, compară puterile mondiale cu animalele răpitoare, și în Apocalips aceste puteri sunt desemnate sub același simbol. Nu s-ar putea alege un simbol mai nimerit pentru o putere lumească, decât acesta al unei fiare de pradă, deoarece istoria arată, că toate acele puteri au fost feroce, crude și tirane, și au fost întrebuițate de Diavolul spre a defăima pe Iehova Dumnezeu. Natural, toate aceste puteri mondiale și-au avut domnitorii lor văzuti, dar domnitorul lor real, sau dumnezeul lor, a fost Satan, Diavolul. A existat numai o singură națiune pe pământ, care nu putea fi inclusă în rândul acestor puteri mondiale feroce, anume națiunea Israel. Ea a fost organizată de Iehova pentru bunul mers al poporului, și a fost întrebuițată de El pentru a prinvechiște și să-și preumbrească scopul Său cu omenirea. Israel a dat greș în cele din urmă, din cauza necredințioșiei sale față de Dumnezeu, și atunci Satan a devenit dumnezeul întregiei lumi.

Câteodată, ar fi putut să pară, ca și când puterile răului

ar fi biruit pe deplin pe Dumnezeul dreptății. Acesta nu a fost totuș nicidcum cazul. Cel Atotputernic a îngăduit lui Satan și îngerilor săi, să urmeze o cale a răutății, până când, la un anumit timp, socotit de Sine potrivit și necesar, să intervină și să-și descoreze puterea Sa, pentru a poporul să nu uite cu totul numele său.

Rămân rezervate zilele din urmă ale epocei noastre, spre a fi martore a celei mai mari fătărnicii, care a domnit cândva pe pământ. Deoarece aşa numita creștinătate este în legătură cu această fătărnicie, a putut Satan să amăgească milioane de oameni și să-i facă să credă, că această organizație înselătoare ar fi expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Egiptul, Asiria și Babilonul, și-au primit, unul după altul, pedeapsa dela Iehova Dumnezeu. Biblia arată clar și lămurit, că aşa cum numita creștinătate va primi pedeapsa cea mai aspră a tuturor timpurilor. La timpul prăbușirii sale complete, Satan va fi legat, pentru a să nu mai înghețe mai mult națiunile. În decursul vîrstelor, Dumnezeu a aplicat, din timp în timp, diverse pedepse sistemului lui Satan. Totuș, acestea au preumbrit numai acea pedeapsă mare, grozavă, copleșitoare, care va pregăti un sfârșit domniei lui Satan pe pământ.

Comentarul nostru are ca obiect, spre a atrage atenția asupra unui reprezentant văzut al lui Satan, asupra unui rege asirian din vechime, și asupra pedepsei aplicate acestuia. Este vorba de regele Asiriei, Sanherib.

În Iuda, poporul ales al lui Dumnezeu, domnea pe

acea vreme ca rege, Ezechia. Înainte de începutul domniei lui Sanherib, regele Asiriei, înaintașul lui, a luat Samaria și a dus pe mulți Israeliți în prinsoare. Dumnezeu a permis aceasta, pentru că Israeliți L-au uitat, s'au dus după Diavolul și au curvit cu idolii săi. Ezechia „a făcut ce este plăcut înaintea lui Iehova, întocmai cum făcuse tatăl său David... El și-a pus încrederea în Iehova, Dumnezeul lui Israel... și a păzit poruncile pe care le dăduse lui Moise Iehova. Și Iehova a fost cu Ezechia, care a izbutit în tot ce a făcut. El s'a răsculat împotriva regelui Asiriei, și nu i-a mai fost supus.... În al patrulea an al regelui Ezechia, Sanherib, regele Asiriei, s'a suiat împotriva tuturor cetăților întărite din Iuda, și a pus stăpânire pe ele” (2 Regi, capitolul 18).

Numele Sanherib înseamnă „zeul lunei” și este un simbol al păcatului. Acest rege și-a concentrat străduințele sale mai întâi pentru a nimici pe dușmanii Asiriei. După aceea și-a pus ochii pe Samaria, și mai târziu pe Ezechia, regele lui Iuda. Sanherib a atacat cetățile întărite ale lui Iuda și le-a cucerit. Ezechia a ridicat argintul și aurul din Templu și din palatul regal și le-a dat lui Sanherib, vădit spre a potoli mânia acestuia și spre a preveni astfel înaintarea lui împotriva Ierusalimului. Aci a arătat el desigur lipsă de credință în Dumnezeu, dar Domnul i-a iertat aceasta. Sanherib s'a hotărât să cucerescă Ierusalimul, și a trimis, înainte de începerea atacului, un mesaj regelui Ezechia, în Ierusalim, spre a zdruncina încrederea lui Ezechia în Dumnezeu. El a cre-

zut că Ezechia, drept urmare, va înceta cu răscoala sa, și își va supune, astfel că Asiria va putea atunci să stăpânească întreaga Palestină.

Solii lui Sanherib au apărut în fața zidurilor Ierusalimului. Ei se făleau cu marea putere a regelui lor, și defăimau pe Dumnezeu, Cel Atotputernic. Când Ezechia a auzit mesajul arrogант al regelui asirian, s'a neliniștit foarte mult. El și-a sfătuit hainele, s'a acoperit cu un sac și a intrat în Casa Domnului. Totodată a trimis un sol la profetul Isaia ca să-i spună: „Ziua aceasta este o zi de necaz, de pedeapsă și de ocară; ...Poate că Iehova, Dumnezeul tău, a auzit toate cuvintele lui Rabšache, pe care l-a trimis regele Asiriei, stăpânul său, să batjocorească pe Dumnezeul cel viu, și poate că Iehova, Dumnezeul tău, îl va pedepsi, pentru cuvintele pe care le-a auzit. Înălță dar o rugăciune pentru ceilalți cari au mai rămas!” (2 Regi 19: 3, 4).

Prophetul Isaia avea încredere necondiționată în Dumnezeu, și ca urmare acestui fapt, a primit dela Dumnezeu un mesaj de încurajare pentru Ezechia (2 Regi 19: 6, 7), care prin acesta a fost întărit în credință și a refuzat pe solii lui Sanherib. După aceasta Sanherib a scris lui Ezechia într-o scrisoare provocătoare: „Să nu te înșeale Dumnezeul tău, în care te încrezi, zicând: Ierusalimul nu va fi dat în mâinile regelui Asiriei. Iată, ai auzit ce a făcut împărați Asiriei tuturor țărilor, și cum le-au nimicit, și tu, să fii izbăvit? Dumnezeii neamurilor pe care i-au nimicit părinții mei, au izbăvit ei pe Gozan, Haran,

Rețef și pe fiii lui Eden din Telasar ?“ (2 Regi 19:10-12).

Din pricina acestei scrisori, s'a dus Ezechia în Templo și a strigat către Iehova Dumnezeu în rugăciune din toată inima. Nici un om n'a strigat vreodată către Domnul în astfel de mod, fără ca să fi fost răsplătit oarecum pentru credința sa. „Ezechia s'a rugat lui Iehova și a zis: Iehova, Dumnezeul lui Israel, care șezi între cherubimi ! Tu ești singurul Dumnezeu al tuturor împăraților pământului ! Tu ai făcut cerurile și pământul. Iehova, pleacă-ți urechea, și ascultă ! Iehova, deschide-ți ochii și privește. Auzi cuvintele lui Sanherib, care a trimis pe Rabšache să batjocorească pe Dumnezeul cel viu. Da, Iehova, este adevărat că împărații Asiriei au nimicit neainurile și le-au pustit tările, și că au aruncat în foc pe dumnezeii lor ; dar ei nu erau dumnezei, ci erau lucrări făcute de mâna omului, erau lemn și piatră ; și i-au nimicit. Acum, Iehova, Dumnezeul nostru, izbăvește-ne din mâna lui Sanherib, ca să știe toate împărațiiile pământului că numai Tu ești Dumnezeu, Iehova !“ (2 Regi 19: 15- 19).

Numai Diavolul a putut inspira o astfel de scrisoare batjocuritoare, nerușinată, ca aceea a împăratului asirian către Ezechia. Până la acel timp, nimenea nu a manifestat o astfel de aroganță față de Iehova. Diavolul este autorul tuturor astorfel de aroganțe, cutezanje și trufie. Timpul Domnului, Iehova, sosise, pentru a pedepsii această nerușinare, pentruca poporul să știe că El este Cel Prea Înalt. Domnul a îndrumat pe Isaia, să profetească despre San-

herib :

„Pe cine ai batjocorit și ai ocărît tu ? Împotriva cui ai ridicat glasul ? și împotriva cui ti-ai ridicat ochii ? Împotriva Sfântului lui Israel ! Prin solii tăi ai batjocorit pe Domnul... Pentru că ești furios împotriva Mea, și pentru că trufia ta a ajuns până la urechile Mele, de aceea voi pune belciugul Meu în năriile tale, și zăbala Mea între buzele tale, și te voi face să te întorci pe drumul pe care ai venit. De aceea, așa vorbește Iehova asupra împăratului Asiriei. Nu va intra în cetatea aceasta, nici nu va arunca cu săgeți în ea, nu va sta înaintea ei cu scuturi, și nu va ridica întărituri de sănțuri împotriva ei. Se va întoarce pe drumul pe care a venit, și nu va intra în cetatea aceasta, zice Iehova. Căci Eu voi ocroti cetatea aceasta, ca s'o măntuiesc, din pricina Mea și din pricina robului Meu David“ (2 Regi 19: 22, 23, 32- 34).

Din pricina credincioșiei față de Iehova Dumnezeu, și pentru că el a refuzat să dea ascultare Diavolului și reprezentantului său, dădu Dumnezeu Domnul, lui Ezechia promisiunea, că acest cuceritor crud și îngâmfat nu va birui, și Ezechia s'a încrezut în cuvintele Domnului.

Trebuie ca în fiecare seară, să fi domnit o mare agitație în cetate. În fața zidurilor, era tabăra unei armate puternice, sub comanda unui general, care nu a fost învins niciodată până aci. Pe când bătrâni lui Israel, în cetate, se îngrăjeau, după cele mai bune puteri ale lor, pentru siguranța femeilor și a copiilor, cei mai tineri și mai voraci, stăteau pe ziduri, gata de atac. Locuitorii cetății aş-

teptau cu înfrigurare și mare nerăbdare revărsatul zorilor zilei noi. Mulți aveau încredere în Ezechia și în cuvintele lui Isaia, profetul lui Dumnezeu ; mulți alții, din contră, nu aveau credință de loc.

Dominul a tras vălul nopții peste cetatea sfântă și ea a fost acoperită în întunecime adâncă. Nici un om nu s'a încumetat să iasă peste ziduri, afară din cetate. La revărsatul zorilor, când primele raze de lumină puteau fi văzute la orizont, paznicii au pândit după dușman, sus pe ziduri și în turnuri. Ei se așteptau să vadă pe dușman, în ordinea de bătaie, mărșăluind spre cetate. Spre cea mai mare surprindere a lor, totul era liniștit, nici o mișcare. S'au uitat împrejur, în toate părțile, nu au văzut, cu toate acestea, pe nimenea. Părea că și când nici nu ar fi fost o tabără a dușmanului pe acolo. Când zorii zilei se iviseră de-a-binelea, posturile de observație au descoperit cele ce se întâmplase. În timp ce Israeliții așteptau cu frică atacul dușmanului, Domnul și-a întins mâna Sa cea dreaptă împotriva dușmanului, și acum zăcea acolo în pulbere cadavrele a 185.000 dintre cei mai viteji războinici ai lui Sanherib.

Biblia raportează scurt : „În noaptea aceea, a ieșit îngerul Domnului, și a ucis în tabără Asirienilor o sută opt zeci și cinci mii de oameni. Si când s'au sculat dimineață, iată că toți erau niște trupuri moarte. Atunci Sanherib, împăratul Asiriei, și-a ridicat tabără, a plecat și s'a întors ; și a locuit la Ninive. Si, pe când se închina în casa dumnezeului său Nisroc, Adramalec și Sarețer, fiii

săi, l-au ucis cu sabia, și au fugit în țara Ararat. Si, în locul lui, a domnit fiul său Esar-Hodon“ (2 Regi 19: 35-37).

Astfel și-a exprimat Domnul mânia Sa, asupra acestei mari aroganțe și îngâmfare și a dat din nou poporului dovada, că El, Iehova, este Dumnezeu, și că în afară de El nu este nici un Dumnezeu. În Armagedon, apropiatul decont final al lui Dumnezeu cu Diavolul și cu hoardele sale, această manifestare se va repeta în măsură mult mai mare. De aceea trebuie ca fiecare, care este consacrat lui Dumnezeu, să fie curagios.

„Vindecarea neamurilor“

SĂNĂTATEA POPORULUI este o chestiune foarte importantă. Ar fi o mare binefacere pentru oameni, dacă toți ar putea fi sănătoși. Statele actuale fac într'adevăr căte ceva pentru ocrotirea sănătății poporului, dar cu aceasta este legată exploatarea. Mulți, cari în aparență voiesc a ajuta pe bolnavi, nu au nimic împotrivă să facă chiar și pe cei sănătoși bolnavi, spre a putea trage foloase din aceasta. Alimentele sunt în așa măsură falsificate, încât mulți sunt expuși prin acestea multor boale.

Boala și moartea sunt chiar contrariul sănătății și vieții. Așadar trebuie ca boala și moartea să fie îndepărtațe, pentruca omul să se bucure veșnic de sănătate și de viață. Primul om pe pământ a fost tatăl natural al întregului neam omenesc. După cum reiese din singurul raport asupra acestei chestiuni, hotărător, exact și vrednic de crezare, acest bărbat și-a exercitat capacitatea de a naște copii, dăruită lui de către Dumnezeu, prima dată atunci când, din cauza neascultării sale rebele împotriva Creatorului și Legiuitorului său, se găsea în afara Edenului,

deja ca osândit, și experiența efectelor sentinței de moarte. Ca urmare acestui fapt, el nu a putut da naștere la nici un copil perfect, ci toți copiii săi au moștenit imperfecțiunile sale. În ochii lui Iehova, a Creatorului, a Celui Perfect, fiecare om imperfect este un păcătos. Romani 5: 12 exprimă regula divină, după cum urmează : „Deaceea, după cum printre un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricina că toți au păcatuit.“

Singur Iehova Dumnezeu a putut să ia măsurile necesare, pentruca omul ascultător să primească din nou sănătate și viață, și El a făcut aceasta prin guvernul Său teocratic, cu Christos Isus ca Rege. Spre a însela pe oameni, Satan, marele împotrivitor al Teocrației, aduce la iveală lucruri absurde, pe cari le prezintă ca pe așazise mijloace de vindecare. Mai întâi a sedus Satan pe religioși, încă din Eden (1 Moise 3: 4), să învețe că nu este moarte. Aceasta a fost prima sa minciună (Ioan 8: 44). Atunci a lăsat el să se formeze sisteme religioase și a adus în mod fals numele lui Christos în legătură cu acestea, pentru a induce în eroare pe oameni prin diferite metode, așazise „vindecare prin credință“. Unul dintre aceste sisteme învață că nu există moarte ; sănătatea mediocră, sau starea de boală, n'ar fi altceva decât închipuiri false ; bărbății și femeii ar putea aduce vindecare și sănătate tuturor acelora care cred în acea știință de vindecare. Astfel de mijloace de vindecare stau în directă contradicție cu cuvântul lui Dumnezeu și cu scopul **Său**

făcut de cunoscut, pe care El îl va duce la îndeplinire prin Christos Isus.

Este adevărat, că Christos Isus a întreprins câteva vindecări de bolnavi, când a fost pe pământ ; dar aceasta a fost numai un exemplu, prin care a fost preumbrit, ce lucru mare va face El în Împărăția Sa. Mai departe a servit la aceea ca să întărească credința celor blânzi în El ca Mesia, Regele guvernului teocratic al lui Iehova (Matei 11: 1- 6). Încetarea darului de vindecare, care a fost acordat apostolilor Săi la Rusalii, iar dela acestia a fost transmis și asupra altor ucenici credincioși, a fost scadentă odată cu moartea tuturor celor favorizați cu acest dar (1Corinteni 13: 1, 2, 8). Acum folosește Satan totuș puterea sa, atât de mult cât e posibil, spre a aduce la iveală unele vindecări de bolnavi. Scopul său adevărat este ca să îndepărteze pe oameni dela Dumnezeu și să-i orbească față de guvernul teocratic al lui Iehova. Una trebuie să fie admisă de toți și anume : că dintre aceia cari au fost vindecați, prin aşazisa „vindecare prin credință“, nici unul nu a rămas după aceea sănătos pentru totdeauna ; căci însiși ei au murit cu toții în decursul timpului. Însiși vindecătorul prin credință s'a îmboinăvit și a murit în acelaș mod. Din contră, mijlocul de vindecare al lui Dumnezeu, prin care guvernul teocratic va acorda oamenilor ascultători sănătate și viață, este ceva perfect.

În Apocalips 22: 1, 2, acest guvern teocratic este reprezentat prin tron. Acolo se spune : „Si mi-a arătat un

râu cu apă vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieții cetății (a cetății sfinte sau a organizației teocratice), și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, și dând rod în fiecare lună ; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor“ (Trad. Americană revizuită). Această apă a adevărului dătător de viață, este chiar opusă torrentului, pe care împotrivitorul guvernului teocratic, marele balaur roșu, l-a aruncat din gura sa, pentru că să poată înghiți pe oamenii lesne crezători (Apocalips 12: 15, 16). Apa adevărului, care izvorăște dela tronul Teocrației, este clară și limpede, și aceia, cari iubesc pe Iehova Dumnezeu și Teocrația Sa, beau cu nădejde din ea.

Pe ambele maluri ale râului, cu apă adevărului dătător de viață, se află pomul vieții. Icoana din Apocalips arată, aşadar, un râu cu pomi pe ambele maluri. „Pomul vieții“ nu este un singur pom, ci o specie de pomi, o familie de pomi, „pădurea (sau dumbrava) vieții“ (după Biblia engl. Diaglott). Cine urmărește pe drumul cetății sfinte, merge prin urmare de-alungul malurilor râului. Apa vieții curge numai pe calea, pe care a pregătit-o guvernul teocratic al lui Iehova, pentru cei ascultători ai neamului omenesc. Ea curge până la hotarele cetății sfinte și de acolo afară, mai departe, pentru că și aceia cari nu aparțin organizației principale a lui Dumnezeu sub Christos, să poată avea ocazia să primească binecuvântările, cari se revarsă din marele izvor al adevărului

lui Iehova.

Pomul sau „dumbrava” vieții, produce douăsprezece feluri de rod (sau douăsprezece recolte), și dă în fiecare lună rădăuț său. Aceasta arată că dispoziția vieții nu va fi niciodată suspendată sau zădărnicită, ci această îngrijire divină este din belșug, permanentă. Pomul dă rod pentru folosul acelora, care-l necesită pentru întreținerea vieții. Rodul este acela cu care servii lui Iehova servesc pe alții, cari au nevoie de îngrijirea plină de har a lui Dumnezeu. Sunt roadele Împărației. Împărația (adică calitatea de membru în Împărație) va fi dată acelora, cari aduc roadele cuvenite (vezi Matei 21: 43). Sunt roadele pe cari Împărația teocratică le oferă acelora, cari au trebuință de ele. Dumnezeu a luat măsuri pentru cei ascultători din neamul omenesc, și pentru aceia cari sunt mișcați de iubire față de Dumnezeu și față de Teocrația Sa și ascultă de El, este o plăcere de a aduce altora, ceeace Dumnezeu a prevăzut în îngrijirea Sa pentru ei. Nimenea nu poate apartine Împărației, care nu aduce roadele acesteia, adică să ducă cu inimă veselă celor blânci ai pământului, ceeace Dumnezeu le-a pregătit.

Christos Isus este Marele „Pom al vieții”, pe care Iehova l-a plantat, pentru a oferi viață celor ascultători ai omenirii. Din mila Sa a mai plantat Iehova încă și pe alții, cari să fie cu Christos Isus, întrucât îi cheamă ca membri la Împărația teocratică, și le-a rezervat marea privilegiu de a avea parte la binecuvântările Împărației. Pe aceștia îi desemnează Iehova ca „arbori ai dreptății,

un sad al lui Iehova”, spre slava numelui Său (Isaia 61:3). Martorii unși ai lui Iehova, cari stau credincioși în serviciul Său, constituie acești arbori ai dreptății, sădiți de Iehova (Psalm 1: 3; Ieremia 17: 7, 8).

Frunzele „pomului vieții” slujesc la vindecarea neamurilor. Frunzele oferă umbră și acoperire (1 Moise 3: 7). Ele au servit la purificarea atmosferei, din care culeg gazele otrăvitoare. Ele servesc pe mai departe ca medicament pentru bolnavi și la înfrumusețarea peisajelor. Christos Isus, care este „pomul vieții”, în toată frumusețea și gloria Sa, va vindeca și va binecuvânta pe cei blânci și credincioși ai omenirii. Chiar și rămășița martorilor unși ai lui Iehova, care este acumă pe pământ, îndeplinește în prezent, ca „arbori ai dreptății”, o lucrare, care într-o anumită măsură acționează în mod vindecător: „Iehova M'a uns să aduc vești bune celor nenorociți. El M'a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită”. (Luca 4: 18; Isaia 61: 1, 2, trad. engl.; Proverbe 15: 4; Psalm 147: 3).

După bătălia Armagedonului, care este aproape, supraviețuitorii sub domnia teocratică vor fi învățați, ce fel de alimente sunt bune de mâncare și cum să le folosească. Ei vor fi lămuriți asupra igienei adevarate, asupra somnului corect, și asupra manifestării corporale, și nimenea nu-i va înșela mai mult. Și se va spune adevarul; și va fi încurajator pentru ei să știe că primesc adevarul curat. Ei vor trage foloase din aceasta și vor face repede progres. Dumnezeu va vindeca pe bolnavi în

ășa fel, încât bunăstarea lor să poată fi durabilă. Poporul va învăța ce este drept, după cum este scris în Isaia 26: 9: „Când se împlinesc judecățile Tale (Iehova) pe pământ, locuitorii lumii învăță dreptatea.“ După cum declară Sfânta Scriptură, pământul își va da atunci roadele lui, spre binele omului. Întocmai după cum Edenul – pe atunci singura parte desăvârșită a pământului – a produs hrana desăvârșită, tot ășa Domnul se va îngriji, ca pământul să aducă roada sa, aliment desăvârșit, și El va învăța pe oameni, cum trebuie consumată hrana. Dacă oamenii ascultători învăță în acest mod, ășa după cum Dumnezeu în mod milostiv S-a îngrijit pentru ei, prin Regele Christos Isus, care și-a vîrsat sângele Său pentru ei, și dacă ei îl se acomodează în ascultare deplină, vor primi, ca urmare la aceasta, sănătate și vieță vecinică.

Cum devine cineva bogat ?

IEHOVA este izvorul tuturor bogățiilor, și Christos Isus împarte bunurile Sale. „Tatăl iubește pe Fiul, și a dat toate lucrurile în mâna Lui“ (Ioan 3: 35). Cine recunoaște pe Iehova și-L ascultă, va primi binecuvântări bogate dela Domnul. Din acest motiv a zis Isus: „Și viețea vecinică este aceasta : să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Christos, pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17: 3).

Mulți, cari au o dorință după binecuvântările vieții, dar cari sunt pe căi false și în mare încurcătură, pot fi auziți spunând cam ășa : „Dacă fac numai aceea ce eu recunosc ca fiind drept, pot fi sigur că voi fi mărtușit“. Un astfel de punct de vedere și concluzie, este complet eronat. Nu sunt multe căi, ci numai una singură, pe care oamenii pot primi darurile bogate ale lui Iehova ; această călă a indicat-o Dumnezeu. Cum poate fi ea găsită ?

Următoarele cuvinte ale Bibliei au fost scrise spre folosul acelora, cari tind după aceea, să găsească calea dreaptă : „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți“ (Iacob 2: 24).

Lui (lui Dumnezeu)! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să credă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută“ (Evrei 11: 6).

După scripturi, deci definit corect, „credință“ înseamnă următoarele : A poseda o cunoștință din Sfânta Scriptură despre scopul lui Iehova consimnat acolo, și a te baza plin de incredere pe cuvântul lui Dumnezeu. Credința trebuie să se bazeze pe ceva, ce este recunoscut ca autentic. Noi posedăm siguranță absolută, că cuvântul lui Dumnezeu este adevărat. Despre acest cuvânt, Sfânta Scriptură, zice Isus : „Cuvântul Tău este adevăr“. În armonie cu cele spuse, concepția de „credință“ este lămurită în Scripturi după cum urmează : „Credința este incredere neclintă în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile cari nu se văd“ (Evrei 11: 1). „Credința însă este o bază puternică pentru aceea ce se nădăjduiește, o anumită încredințare, despre ceeace nu se vede“ (Evrei 11: 1; Allioli).

Un om nu se poate răzima cu siguranță, pe ceva ce există numai în închipuirea sa, și nu este sprijinit de o dovadă din izvorul adevărului. Ceeace nu este clădit pe adevărul absolut, nu este decât o presupunere. Nici un om intelligent nu voiește a-și clădi mânătuirea sa vecinică pe presupuneri goale.

Este desigur dorința fiecărui de a primi binecuvântarea Domnului, care îmbogăjește, fără ca necaz să fie legat cu aceasta. Speranța pentru această binecuvântare trebuie să aibă o bază bună, și aceasta din nou, trebuie să fie spri-

jinită de dovezi suficiente, cari derivă dintr'un izvor demn de încredere. Fundamentul sau baza, pe care este așezată speranța, este credința. Înainte ca cineva să poată „crede“, în înțelesul biblic al cuvântului, trebuie să recunoască anumite lucruri. De aceea este scris : „Astfel credința vine în urma auzirii (mesajului adevărului) : auzirea (mesajului adevărului) vine prin cuvântul lui Dumnezeu (acesta este adevărul)“ (Romani 10: 17). Întrucât noi știm că cuvântul lui Dumnezeu este adevărul, putem să ne bizujim pe acesta cu încredere, întrucât ne furnizează dovezi adevărate, convingătoare, asupra acelor lucruri pe cari noi le sperăm. Din acest motiv putem aștepta binecuvântările, pe cari Dumnezeu le păstrează pentru toți aceia cari îl iubesc și-L servesc.

Deoarece toți oamenii sunt imperfecți și nu avem nici o garanție că vorbesc adevărul, nu putem să ne bazăm credința noastră pe știința omenească. Oricât de cinstit ar putea să fie un om, totuș părerea sa este fără valoare, dacă nu este susținută de cuvântul lui Dumnezeu. A te răzima pe aceea ce spune un om imperfect, este credulitate, nu credință. Orice speranță născută din credulitate, va deveni cu siguranță nulă. Spre a crede în adevărul sens al cuvântului trebuie ca cineva să audă adevărul, să-l accepte ca adevăr și să se bazeze cu încredere pe el. Cine apoi ascultă adevărul în mod conștincios nu se poate rătași. A te răzima pe ceeace se spune din cuvântul lui Dumnezeu al adevărului, înseamnă a crede în Iehova și în hotărârile Sale descoperite în Scripturi. Luați seama

vă rog la demonstrarea biblică asupra acestui punct : „Fiindcă oricine va chema numele Domnului, va fi măntuit. Dar cum vor chema pe Acela în care n'au crezut ? Si cum vor crede în Acela, despre care n'au auzit ? Si cum vor auzi despre El fără propovăduitor ? Si cum vor propovădui dacă nu sunt trimiși ? După cum este scris : Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia !“ (Romani 10: 13- 15).

Un bărbat, care cauță să dea importanță demonstrațiilor sale proprii, sau acelora ale altor oameni, nu este un „predicător“ în înțelesul Scripturilor. Lui i s-ar potrivi mai degrabă expresia de „orator de vorbe goale“. Cineva, care apeleză la sentimentele sau pasiunile semenilor săi, nu predică adevărul, pentru că adevărul poate fi primit numai printr-o rațiune îliniștită, înțelegătoare. „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada ; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna“ (Isaia 1: 18). „A ne judeca cu Domnul“, înseamnă, a certa cuvântul Său cu rugăciune, cumpătare și atențiuie.

Domnul trimite afară pe martorii Săi, spre a lămuri pe oameni despre scopul Său. El nu vestesc oarecare păreri omenești, ci atrag atențiuinea asupra mesajului adevărului, care este cuprins în Scripturi. Cine primește această lămurire din Biblie, gustă prin aceasta privilegiul de a crede în Dumnezeu, Domnul și în Christos Isus, Domnul. Dacă cineva „crede“ într'adevăr, dovedește aceasta deasemenea prin fapte corespunzătoare. Cine clădește pe cu-

vântul lui Dumnezeu – ceeaace constituie o parte a credinței sale – trebuie să activeze în armonie cu acest cuvânt.

Oamenii au creat o instituție, care se numește „biserici“ și care învață anumite lucruri, cari sunt cunoscute ca „mărturisirea de credință“. Poporul este sfătuit cu insisțență, să creadă astfel de învățături și să observe strict ceremoniile anumitei mărturisiri de credință. A-ți pună încredere pe învățături omenești, sau pe ceeace o organizație omenească aprobă, nu înseamnă „credință“ adevărată. Iehova Dumnezeu și Christos Isus sunt învățătorii noștri și adevăratale învățături sau lecții, se găsesc în Scripturi. Ele au fost consemnate acolo, pentru ca oamenilor, cari cauță calea dreptății și vor să meargă pe ea, să le servească ca conducător sigur. (2.Timotei 3: 16, 17). Din aceasta reiese că nu se poate plăcea lui Dumnezeu, dacă cineva se bazează și se rezamnă pe ceeace el însuși a inventat, și nici nu poate primi aprobarea Sa, dacă crede oarecare păreri și opiniuni omenești și se sprijină pe ele. Numai atunci poate cineva place lui Dumnezeu, când cunoaște cuvântul Său, clădește pe acesta și ascultă de El.

Spre a putea „crede“ în adevărul înțeles al cuvântului, este aşadar de primă importanță, a câștiga o anumită cunoștință din Scripturi. Înainte de toate cineva trebuie să creadă „că Dumnezeu există“, adică, că El trăiește și că El este Cel dela care vin toate bine-cuvântările (Evrei 11: 6). Dumnezeu este Cel Vecinic. El a creat cerul și pământul și tot ce este în ele. După cum

arată Scripturile, El este Marele „Eu sunt“, adică nu numai cineva, care a fost odată sau care a venit în existență și este acum, ci „Eu sunt“ : Cel ce există vecinic (2 Moise 3: 14). „Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost din neam în neam. Înainte ca să se fi născut munți, și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din vecinie în vecinie, Tu ești Dumnezeu“ (Psalm 90: 1, 2). Scriptura declară mai departe : „Așa vorbește Dumnezeu, Iehova, care a făcut cerurile și le-a întins, a întins pământul și cele de pe el, care a dat suflare celor ce-l locuiesc, și suflet celor ce merg pe el“ (Isaia 42: 5).

Prin cuvântul Său, Biblia sau Sfânta Scriptură, se descopere Dumnezeu creaturilor Sale și destăinuiește în acesta hotărârea Sa asupra creaturilor Sale. Deosebitele Sale nume și titluri, sunt pline de însemnatate. *Dumnezeu înseamnă Puternic*, Creatorul tuturor lucrurilor ; numele *Iehova* indică hotărârea Sa cu creaturile Sale ; Însemnarea *Dumnezeu Cel Atotputernic* conține cugetul puterii Sale nemărginite, Titul *Cel Prea Înalt* ne descrie pe Cel Sublim, Suprem, înaintea căruia nu este altul. Numele *Tată* înseamnă dătător de viață. El este Tatăl Domnului Isus Christos, deoarece Christos Isus, Fiul, „începutul creației lui Iehova“, a primit viața direct dela El (Apocalips 3: 14). Iehova a hotărât ca Fiul Său iubit, Christos Isus, să fie Executorul principal al hotărârilor Sale și Măntuitorul oamenilor.

Numai cine recunoaște pe Dumnezeu și pe Christos Isus ca Măntuitorul omenirei și ascultă de El, este pregă-

tit să primească mariile comori, pe cari Dumnezeu le-a prevăzut pentru omenire. Soarta tuturor celor neascultători va fi nimicirea vecinică. Cine este cunoscut astăzi pe pământ ca un om de bine – preumbrit prin Ionadab, este gata să primească binecuvântări bogate și durabile, fiind eliberat pentru vecie de sărăcie. De aceea este de cea mai mare importanță pentru fiecare om onest, să-și însușească o cunoștință despre Dumnezeu pe calea ordonată de El, care este descrisă în Biblie.

Pentru relații:

ASOCIAȚIA MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA

Personă juridică-morală cu sediu în Cluj Napoca,str.Emil Isac nr.6,ap.1, Telefon:0264/592862 sau 0264/442216(Marti-Joi 17-20 Duminica 10-20)

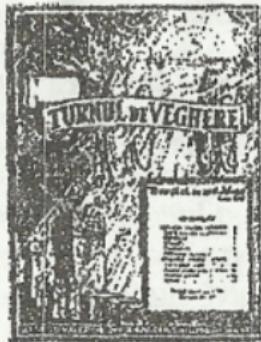
Vizitați site-ul nostru www.amir.ro

E-mail:office@amir.ro

Turnul de veghere

Această revistă se editează cu scopul pentru a face pe popor capabil să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale, aşa cum sunt consemnate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi să ajute martorilor lui Iehova și oamenilor de bine. Aranjează studii biblice sistematice pentru cititorii ei, iar societatea vine cu supliment de literatură în ajutorul astfel de studii. Ea publică material potrivit pentru conferințe radiofonice, conferințe publice cât și pentru alte mijloace de instrucție publică în Scripturi.

Ea aderă în mod strict la Biblie ca autoritate competentă pentru comentariile sale. Este complet liberă și separată de orice religie, partid politic, secte religioase sau alte organizații lumești. Ea este consacrată pe deplin și fără rezerve împărăției lui Iehova Dumnezeu sub Christos Isus, Regele iubit. Ea nu este dogmatică, dar invită pe toți la o cercetare minuțioasă și critică a conținutului ei la lumina Scripturilor. Ea nu se dedă la controverse și coloanele ei nu sunt deschise părerilor personale.

Tipărită lunar, în format de 16 pagini, cu coperta foarte frumos colorată, ea este farul căminului Dvs., care nu trebuie să lipsească din nici o casă.

Cereți această revistă martorilor lui Iehova, prietenii Dvs., sau direct dela societatea editoare din București 2, str. Basarabia 38.

Aprobat de Cenzura centrală cu No. 787 /1945
Impr. „SCRISUL LIBER”, Str. Belvedere 6 – București